

татъ около мене, и ужъ съ фини вѣдници да ме ловятъ: не щѣтъ-ли ме накара да искажа нѣщо. Но всичкиятъ имъ трудъ отиде на юхъ . . . Най-сетнѣ азъ подписахъ протоколътъ, та ме заведоха назадъ.

На вторийтъ день пакъ ме викаха, и ефендиитѣ зеха сега да ме распитватъ нѣщо и за Славейкова, — но пакъ не сполучиха. Повече ме невикаха.

Лутания по-къмъ свободата.

Между-това, щомъ Мидхадъ-пашовиѣ кракъ стѣпи на гушата на Цариградъ, всички надѣжди, за да можемъ да се освободимъ съ рѣдовенъ начинъ, трѣбваше да погинатъ. Това, въобще, бѣше толкозъ разумливо, щото единъ старъ турчинъ често ни подмѣташе: че зарадъ да усмири мѣрморливитѣ Българе, Мидхадъ-паша билъ човѣкъ, дѣто да побере нѣколкоина изъ-помежду ни и да ни обѣси, така простичката, на мостътъ Цариградски. Споредъ това, отъ своя страна, предадохъ се азъ главно къмъ това, дѣто да напишамъ нѣкоя Ариаднина нишка, по която да се изхлуя вънъ на свободно поле.

Най-напредъ налутахъ единъ Гъркъ, човѣкъ извънредно лукавъ и подълъ. Съ него, иначе, често се срѣщахме, и на-драго-сърдце го слушахъ да разказва за многобройнитѣ му скитания изъ Мала-Азия и изъ Румелия, нити му бѣхъ съ нѣщо счушилъ волята, нити му направилъ зло. Той, веднажъ, исказа ми съ тайнственъ гласъ, че тѣ, нѣколко другари, се наговорили, да прокопаятъ темницата, та да избѣгнатъ.

Какъ? рекохъ азъ, и прѣзъ-гдѣ мислитѣ да отворитѣ пѣтъ?

— Ехъ, рече той покрито, то е наша работя. Но като немога да помисля, че ще ни искажете, толкозъ по-вече, че и сами премного желаете свободата си, —